

Arrest

nr. 142 199 van 30 maart 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sri Lankaanse nationaliteit te zijn, op 28 oktober 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 10 juni 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. DASSEN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij dient op 27 november 2012 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet).

Op 10 juni 2013 kennisgeving op 27 september 2013 verklaart de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris deze aanvraag onontvankelijk. Dit is de bestreden beslissing met reden:

"(...)in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van

de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, verwijst de raadsvrouw van betrokkene naar de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en artikel 9bis van de wet van 15 december 1980. Er dient opgemerkt te worden dat de instructie van 19 juli 2009 vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09 december 2009 en arrest 215.571 van 05 oktober 2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sinds 16 november 2009 in België verblijft, het nodige doet om zich verder te integreren, intussen vloeiend Nederlands zou spreken (zie Inschrijvingsformulier Nederlands, Certificaat), een inburgeringscontract afsloot en een attest van inburgering behaalde (zie Attest van aanmelding, Attest van heraanmelding), een getuigschrift van de cursus Maatschappelijke Oriëntatie voorlegt, TSO volgde (zie inschrijvingsfiche), sociale banden gecreëerd zou hebben in België, haar toekomst verder wenst uit te bouwen in België, duurzaam lokaal verankerd zou zijn in België, zich weldegelijk aan zou passen aan de Belgische levenswijze, heel veel moeite zou doen en één getuigenverklaring voorlegt, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9.2 van de wet van 15 december 1980.

Betrokkene kwam samen met haar moeder in België aan op 16 november 2009, betrokkene was toen nog minderjarig en haar moeder diende een asielaanvraag in op 16 november 2009. Deze asielaanvraag werd afgesloten op 03 maart 2011 met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene en haar moeder verkozen echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten aan hen betekend op 15 maart 2011 en betrokkene verbleef illegaal in België tot zij haar eerste asielaanvraag als meerderjarige indiende op 06 maart 2012. Deze asielaanvraag werd afgesloten op 25 september 2012 met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten aan haar betekend op 08 oktober 2012 en verblijft sindsdien illegaal in België. De duur van de procedures - namelijk 1 jaar 3 maand 15 dagen voor de eerste asielaanvraag en 6 maand 19 dagen voor de tweede aanvraag - was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene zich in België steeds goed gedragen heeft en nooit enige inbreuk beging tegen de openbare orde of veiligheid dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Meester Dassen stelt dat betrokkene zich in een zodanige persoonlijke of familiale situatie dat haar enige redding de regularisatie van haar verblijf zou zijn. Betrokkene zou immers in haar land van herkomst niets of niemand meer hebben om op terug te vallen. Het staat betrokkene vrij een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene niets of niemand meer zou hebben in het land van herkomst niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

De raadsvrouw van betrokkene verwijst naar het "Algemeen Ambtsbericht Sri Lanka 2011" opgesteld door het Ministerie van Buitenlandse Zaken van het Koninkrijk der Nederlanden waarin onder andere vermeld staat dat het in Sri Lanka niet gebruikelijk is dat vrouwen alleen wonen. Alleenstaande vrouwen lopen er het risico vanwege hun economische kwetsbaarheid slachtoffer te worden van seksueel geweld en/of prostitutie. Betrokkene meent dan ook bij een terugkeer naar haar land van herkomst gedood te worden of slachtoffer te worden van mensonterende behandelingen en folteringen en dus zo slachtoffer te worden van een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Er wordt echter geen enkel argument naar voor gebracht op grond waarvan de conclusie dat het leven van betrokkene effectief in gevaar zou zijn bij een terugkeer naar haar land van oorsprong

gerechtvaardigd zou worden. De vrees die betrokkene heeft voor haar leven dient in concreto aangetoond te worden hetgeen in casu niet het geval is. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor haar leven volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Wat de verwijzing naar het "Algemeen Ambtsbericht Sri Lanka 2011" betreft herinnert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er bovendien aan dat het louter inroepen van rapporten die op algemene wijze melding maken van de schending van mensenrechten in een land, niet volstaat om te staven dat iedere onderdaan van dat land een risico loopt onderworpen te worden aan marteling of aan onmenselijke of mensonterende behandelingen. In dit geval constateert de RW dat, hoewel bronnen melding maken van schendingen van de fundamentele rechten van het individu in het land van herkomst van verzoekende partij, geen enkel middel wordt aangewend dat bewijst dat verzoekende partij persoonlijk een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de wet. » (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, 27 juli 2007, nr 1.018).

Betrokkene heeft een relatie met de heer KG (R.R. xxx), een erkende vluchteling eveneens afkomstig uit Sri Lanka. In de toekomst zouden zij wensen te gaan samenwonen en een gezin te stichten, zij zouden van plan zijn om een procedure wettelijke samenwoning op te starten en zouden momenteel de nodige stappen ondernemen om de documenten die hiervoor nodig zijn te verzamelen. Betrokkene is dan ook van mening dat een terugkeer naar het land van herkomst teneinde daar haar aanvraag tot regularisatie in te dienen in strijd is met artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Dit element kan niet beschouwd worden als een buitengewone omstandigheid aangezien de verplichting om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen geen breuk van de duurzame relatie betekent, maar slechts een tijdelijke scheiding wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Bovendien dient opgemerkt te worden dat om een verblijfsmachtiging te verkrijgen in het kader van een duurzame relatie betrokkene de geëigende procedure dient te volgen en te voldoen aan de basisvoorwaarden zoals vermeld in artikel 10(bis) van de wet van 15 december 1980. In zijn arrest dd. 27 mei 2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen immers het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen. Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639)". Uit het voorgaande blijkt dat het aanhalen van artikel 8 van het EVRM niet kan beschouwd worden als een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 12bis van de wet van 15.12.1980. Alle aangehaalde motieven verhinderen betrokkene niet terug te keren naar het thuisland om aldaar een aanvraag in te dienen."

2. Ontvankelijkheid van het beroep

2.1. De verwerende partij merkt op ter terechtzitting dat de verzoekende partij op 23 mei 2014 vrijwillig het Rijk heeft verlaten naar Colombo, wat zij staat aan de hand van een nota van 11 juli 2014.

2.2. Gelet op dit gegeven werpt de Raad ambtshalve de exceptie van gebrek aan belang op.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zo veel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggesproken naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 116-117).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel, en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037).

Een verzoekende partij dient aldus blij te geven van een rechtstreeks belang op ieder ogenblik van de procedure gedurende de behandeling van het annulatieberoep tot de uitspraak daarover.

Opdat zij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Aangezien de verzoekende partij vrijwillig het land heeft verlaten, toont zij geen belang meer bij het beroep tegen de beslissing die haar aanvraag gesteund op artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) onontvankelijk verklaart bij gebreke aan het bestaan van buitengewone omstandigheden. Dergelijk vrijwillig vertrek toont immers aan dat de verzoekende partij geacht is in staat te zijn haar aanvraag in te dienen elders buiten het Rijk. De verzoekende partij kan in principe geen voordeel meer halen uit het ingestelde beroep, in zoverre dit gericht is tegen de bestreden beslissing.

Ter terechtzitting hierop gewezen en gevraagd of zij nog enig belang kan aantonen, toont de raadsman van verzoekende partij niet aan dat zij een belang heeft bij het beroep tegen deze beslissing. De loutere stelling dat de “verzoekende partij zich gedraagt naar de wijsheid” toont niet het bestaan van een belang aan. Immers zelfs bij vernietiging van de bestreden beslissing kan de verwerende partij enkel vaststellen dat de verzoekende partij terugkeerde naar het buitenland en dat er geen reden is om de aanvraag in het Rijk in te dienen.

Het beroep tegen de bestreden beslissing is derhalve onontvankelijk.

3. Korte debatten

Het beroep is onontvankelijk. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig maart tweeduizend vijftien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. BEELEN